

Het repetitieve spel van potloodlijnen getuigt van een onuitputtelijke drang voor tekenen en de wil tot opvullen van de ruimte, het papier: het papier wordt door het tekenen overwoekerd, ingenomen, beklad en bezet, tot verdwijnen toe. De tekening als beleving. De kracht van het lijnenspel lijkt wel een marteling van potlood op papier. De fusie van materie en materiaal geeft een nieuw elan aan het tekenen op zich, los van elke picturaliteit. Het tekenen in een intiem duel waarbij potlood en papier uiteindelijk volledig versmelten tot een onherkenbare identiteit. Een 'rite de passage'. Wat overblijft is niet meer dan een herinnering aan het tekenen zelf, de geste.

Door een proces van carbonisatie ontstaan uit hout houtsculpturen. Vuur geldt hier als creatiemiddel, als werktuig om hout te bewerken: constructie versus destructie. Vuur als vormgever van materie: het uithollen en beeldhouwen of hoe uit het niets opnieuw iets ontstaat. Door vuur leegte vorm geven. En net zoals bij het potloodtekenen, volstaat één enkele lijn, één likje vuur in dit geval, om zowel vorm als materiaal te muteren. Wat ontstaat zijn fragiele, zwart geblakerde creaties. Vaak niet meer dan een zwarte splinter. Vage herinneringen aan vuur. Ondanks het brute, monumentale, en zelfs wilde karakter van hout als natuurelement, neemt het onder invloed van vuur een nieuwe gedaante aan. Een poëtische monumentaliteit die getuigt van een andere dimensie: één die vreemd is van zijn vegetaal verleden.

Ergens tussen dit tekenen en beeldhouwen ontstaat wat heet 'papiers taillés': een ontmoeting tussen potlood, papier en vuur. Het papier is hier nog slechts drager, een verre, vage herinnering aan de natuur. Een vorm op zich, ontdaan van al haar materialiteit. Niet meer dan wat zwarte splinters aan de muur. Poëtisch, fragiel. Een fragment.

FRANCIS CARRETTE (TRADUCTION: VEERLE DE SAEGER)